

fremstille, og naar Kreaturerne gerne æder det og trives af det, saa synes jeg, at disse Forsøg burde fortsættes, og jeg synes da, at Staten har en Pligt til at træde hjælpende til. Jeg er af den Mening, at Fabrikken „Ama“ paa en vis Maade har en Prioritet i Staten efter det Forhold, Ernæringsraadet har udvist overfor den. Alt dette maa efter min Mening tilskynde den højtærede Landbrugsminister til at søge at skaffe Fabrikken „Ama“ den fornødne Støtte til at føre sine Forsøg videre frem. Samtidig vil det have en stor nationaløkonomisk Betydning, at man kan faa dyrket Raaproduktet til en saa overordentlig stærkt benyttet Artikel som Foderkager herhjemme. Baade i Nordsjælland, paa de sandede Egne der, og paa de daarlige Jorder i Vestjylland trives Lupiner ganske udmærket. Hvis man i Løbet af Vinteren kunde faa indkøbt Frø i Posen og Pommern, vilde man til Foraaret kunne foretage Prøveudsæd. Her er ogsaa en Sag, som vil kunne have Betydning for hele vor økonomiske Situation.

Jeg har fra Københavns Bogtrykkerforening faaet Anmodning om at henstille til det høje Ministerium, om der ikke kunde gøres noget for at imødegaa den skarpe Konkurrence, Bogtrykkerfaget er udsat for fra Tyskland ikke mindst paa Grund af den lave Valutakurs. Der er en Masse dansk Bogtrykkerarbejde, der gaar til Tyskland som Følge af den billige Markkurs, og det er selvsagt, at det danske Erhvervsliv, baade Bogtrykkerne og deres Personale, lider under denne skarpe Konkurrence. Men der staar ogsaa i denne Henvendelse, at Justitsministeriet har taget imod Tilbud paa betydelige Rækker af Arbejder for at faa Prisen at vide i det frie Erhverv, og at det efter at have faaet disse Priser at vide har ladet Arbejdet udføre i Fængslerne. Det er en overordentlig haard og skarp Konkurrence at paaføre det frie Erhverv, at man først faar dettes Priser at vide og derefter giver Arbejdet til Fangerne. Jeg vil meget henstille til den højtærede Justitsminister at se nærmere paa dette Forhold og undersøge, om det er rigtigt, at man paa den Maade konkurrerer saa skarpt imod det frie Erhverv.

Jeg har dernæst en Henvendelse at

rette til den højtærede Indenrigsminister vedrørende Butiksbelysningen. Der blev den 2. August 1917 udstedt en Bekendtgørelse fra Indenrigsministeriet, der tog Sigte paa, at i København Magistraten og ude i Byerne Kommunalraadene kunde træffe Bestemmelse om, paa hvilken Maade man vilde søge at indføre Indskrænkning i Brugen af kunstigt Lys. Jeg ved, at paa forskellige Steder virker denne Bestemmelse saaledes, at Politiet har givet Instruks om at paase, at der overhovedet ikke anvendes kunstigt Lys i Butiksvinduer. Det er overordentlig generende for de paagældende Forretninger, at de saaledes slet ikke kan oplyse deres Vinduer om Aftenen — for ikke at tale om, at det ser umaadelig trist ud, naar man gaar gennem Forretningsgaderne, at se alle de mørke Vinduer. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt at gaa den Vej. Naar det er nødvendigt at spare paa Lys, hvad det jo er, saa mener jeg, at det maa være tilstrækkeligt, at der udsendes en Bekendtgørelse om, at der skal spares f. Eks. 25 eller 33 pCt., eller hvor meget det nu drejer sig om, og at der fastsættes Straffebestemmelser for dem, der bruger mere end den tilladte Mængde Lys. Det er meningsløst at umyndiggøre Borgerskabet paa den Maade, som sker. Jeg har ganske bestemte Eksempler paa, hvordan en Politibetjent kommer ind i en Forretning og siger: De maa ikke have Lys brændende i Vinduet, og at der dertil bliver svaret: Men naar jeg skal slukke det Lys, bliver jeg nødt til at tænde et lignende Antal Lys inde i mit Forretningslokale. Ja, siger saa Betjenten, det kommer ikke Sagen ved, det maa De gerne. Men man opnaar ingen Besparelse ved at tvinge Folk til at slukke Lyset i deres Butiksvinduer, naar de derefter maa tænde et lignende Antal Lamper inde i Butikken. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister maa kunne imødekomme Erhvervene paa dette Punkt. Det er mig bekendt, at forskellige store Erhvervsorganisationer har henvendt sig til Ministeriet om at faa ændret den omtalte Bestemmelse til, at man selv maa afgøre, hvor man vil spare paa Belysningen, enten i Udstillingsvinduerne eller i Butikken. Der er gjort gældende, at denne Vinduesbelysning er Reklamebelysning.